

Người chậm cảm

Anh có bao giờ nhớ một ai đó nhưng bản thân không biết, cho đến khi gặp lại người ta rồi anh mới nhận ra là đây là người anh đã luôn muốn gặp, muốn nhìn thấy. Kiểu thế?

Em biến mất vào một ngày tháng Tư.

Chính xác là vào sáng thứ Bảy tuần thứ ba. Có sự nhớ chính xác như vậy vì đây là ngày trả tiền thuê nhà hàng tháng. Bình thường, khi tôi còn chưa định hình được tiếng bấm chuông, em đã đứng dậy, đi ra và đưa cho ông chủ phong bì đã được dính sẵn trên tủ lạnh, rồi sẽ vào trong giường, rúc dưới cánh tay tôi và làu bàu nho nhỏ về việc sao ông già không chịu mở tài khoản ngân hàng. Và chúng tôi nằm cả sáng cạnh nhau như thế.

Thế mà sáng nay, tiếng chuông cửa vang vào tai tôi nhức óc.

Tôi nhú mày, mở mắt cho dần quen với ánh sáng. Vẻ như ông già đã mất kiên nhẫn, bỏ sang nhà khác quấy rối. Tôi hít một hơi sâu. Im lặng. Sự im lặng cô đọng đặc trưng của một căn hộ không còn ai ngoài mình. Tôi đẩy chăn sang một bên, ngồi dậy nhìn ra cửa sổ. Vài âm thanh xa vọng lại loãng tếch. Vẫn không có gì trong nhà. Không có âm thanh gì trong nhà. Mọi thứ bất động. Chắc em đi đâu đó. Tôi chỉ nhận thức được có vậy.

Buổi sáng cuối tuần bao giờ cũng hết rất nhanh. Đến lúc đánh răng rửa mặt, nấu một bát mì ăn xong cũng đã gần trưa. Đưa tiền nhà cho ông chủ nữa. Tôi bấm gọi cho em nhưng em không bắt máy. Lựa quyển sách còn đang đọc dở, tôi vừa để BBC News chạy vào tai như thói quen bắt đi bất dịch, đuổi mình trên ghế gỗ dài giữa phòng khách nhỏ vừa đủ. Được một lúc, tôi lại thiếp đi mất.

Mở mắt đã gần ba giờ. Tôi lại va chạm với chính sự im lặng đấy. Sự tịch yên như một đứa trẻ ngủ trể bị người lớn bỏ quên khóa trái cửa nhốt trong ngôi nhà rộng. Em vẫn không gọi lại. Tôi chớp mắt lần nữa, nhìn điện thoại rất lâu. Rồi tôi đứng dậy, mở tủ quần áo. Quần áo của em biến mất. Tôi nhìn xuống dưới giường. Chiếc vali du lịch to đùng của em biến mất. Tôi mở cửa về phía ban công bé xíu. Chỉ còn quần áo tôi khô cong phất phơ trong chiều

hiu gió. Tiếng chuông gió leng keng. Chuông gió bằng sứ hình dừa hấu em mua để đón mùa hè cách đây vài tuần. Cứ mỗi lần mở cửa và nghe tiếng chuông gió, em hay bảo đây là âm thanh mùa hè đấy. Thế là giờ chuông gió còn đây, em thì chạy đi đâu mất rồi.

Hết ngày. Tôi gọi cho em tổng cộng là 20 cuộc. Rải rác 30 phút một lần. Có lẽ máy em hết pin. Có lẽ em cố tình tắt máy. Hoặc đơn giản là em không muốn nghe cuộc gọi của tôi nữa. Tôi đắp chăn mỏng, mắt thao láo nhìn mảng trời ngoài kia. Đêm qua tôi và em đã làm gì nhỉ? Đã nói chuyện gì nhỉ? Thật lạ là mọi thứ cứ như là đã xảy ra lâu lắm rồi, mà tôi vẫn còn cảm giác rõ sự vui vẻ vẫn vương trong không khí. Chính xác là em biến mất từ lúc nào nhỉ? Hay điều mà tôi nghĩ là đêm qua, đã là đêm kia, đêm mùa hè, hay đêm của thứ Sáu tuần trước? Không, chắc chắn là đêm qua đấy. Tôi hơi cuộn mình vào trong giường, nơi em hay nằm. Rồi trải cánh tay ra hết giường. Và cố nhắm mắt lại.

>

- Anh có bao giờ nhớ một ai đó nhưng bản thân không biết, cho đến khi gặp lại người ta rồi anh mới nhận ra là đây là người anh đã luôn muốn gặp, muốn nhìn thấy. Kiểu thế? – Em ngồi xếp những quân domino cạnh nhau, quyền tạp chí thời trang mới gấp lại.

- Không. Nếu nhớ thì mình phải biết. Nếu đến lúc gặp mới biết là nhớ thì với những người không gặp lại thì sao. – Tôi gõ đều đều bàn phím với bảng biểu và số liệu. Em hơi nhíu mày, rồi thần mặt ra. Vẫn còn vài miếng domino trong hộp. Tôi quay người lại, nhìn em.

- Tại sao em lại hỏi thế? – Em ngược lên nhìn tôi, rồi cúi xuống, đẩy ngón tay vào miếng domino gần nhất. Cả dãy nối đuôi nhau, đổ ụp xuống. Rào rào, cách cách. Em chăm chú vào dải đen méo mó. Tôi tiến lại, ngồi xuống cạnh em.

- Vì anh không bao giờ nhớ em cả. Vì anh không bao giờ nói nhớ em cả... – Những tia mắt đỏ buồn nổi lên, em sắp khóc vì điều gì mà tôi cũng không hiểu.

- Nhưng anh đã mời em đi chơi, hẹn gặp, rồi còn bảo em về sống cùng anh.

Đấy không phải là vì nhớ sao?

- Nhưng anh không bao giờ nói... – Em òa lên. Cánh tay tôi vươn chạm vào vai em, kéo lại gần mình. Tôi nói xin lỗi, và đại loại gì đó nữa. Rồi em cũng nín, rồi tôi và em lại ôm nhau ngủ như không có chuyện gì xảy ra.

>

Tỉnh dậy, việc đầu tiên tôi làm là nhìn điện thoại. Không có dấu hiệu từ em. Không thông tin, không giải thích. Tôi cố giữ nhịp sống bình thường, mở toang cửa để tiếng ling kling của chuông gió vang mãi. Tại sao em lại bỏ đi? Điều gì đã thay đổi suy nghĩ, hay làm em cảm thấy không ổn, để rồi phải vội vã đi ngay trong giấc ngủ tôi như thế? Gọi cho em vài lần nữa. Để tôi tin chắc rằng em sẽ không nhắc máy. Tôi dò danh bạ điện thoại. Một vài cái tên có thể nói chuyện, một vài cái tên có thể đi cafe và bar, nhưng không cái tên nào có thể cho tôi biết em đang ở đâu. Tôi thả người nặng trịch trên ghế, thở dài. Có gì đó bất thường trong chính cái cách tôi phản ứng sự việc ở đây. Đáng lẽ tôi phải hốt hoảng, đáng lẽ tôi phải gọi điện cho em trăm cuộc trước khi có thể đặt máy xuống bàn, đáng lẽ tôi phải phát điên lao ra ngoài tìm em, hoặc đơn giản hơn, đáng lẽ tôi phải lưu số của vài người bạn thân của em trong những cuộc gặp ồn ào em cười nhiều hơn nói...

Ling kling ling kling. Tôi bắt đầu quen với không gian vắng lặng này. Trời sáng nắng cũng không gắt và oi, đầu óc tôi lơ lửng với nỗi buồn như quả bóng bay khổng lồ sắp vỡ. Có lẽ tôi nên uỷ mị, cho giống những bài hát giới trẻ ngày nay bật oang oang trong quán cafe đồ uống toàn lấy từ các hộp giấy nhập từ các nơi. Nhưng có gì đó ngăn tôi lại, chưa làm tôi buồn đến thế, chưa làm tôi lo và tức giận đến thế. Số da, máy tính bảng, vài đồ lặt vặt cần thiết. Phóng đến góc cafe quen có khoảng màu phôi to với dãy tranh nguệch ngoạc, thế là trở về với không gian không-em một cách tự nhiên nhất.

>

- Anh là người chậm cảm, đúng không? – Em nằm ẹp xuống bàn, tay buông lơ lửng không điểm tựa. Trên tivi đang nói về sự tăng tốc độ của nhịp sống thường ngày. Cô dẫn chương trình nói cũng nhanh không kém.

- Thế nào là chậm cảm? – Tôi xoay miếng rửa quanh vòng bát, rồi xuống đáy

bát. Tuần tự một đĩa to, hai bát to, hai bát nhỏ.

- Tức là anh nghĩ thay cho cảm xúc. Anh không cảm thấy buồn cho đến khi nào anh gẫn cho suy nghĩ mác buồn. Hoặc là lúc xảy ra việc gì đó thì anh chưa cảm nhận được ngay, đến một lúc sau, hoặc một vài ngày sau, anh mới cảm rõ tác động của sự việc lên anh như thế nào. – Em chậm rãi giải thích, mắt lơ lảo như bắt lấy từ ngữ vô hình trong không trung.

Tôi suy nghĩ về định nghĩa em đưa ra, tay cắt những đồ sứ trắng mát dập nước lên giá.

- Em lấy ví dụ được không? Thực ra mọi việc đều có mặt lý trí và cảm xúc. Nếu em định nói anh là người lí trí thì anh công nhận.

- Không. Chậm cảm khác cơ. Giống như anh bị mất một thứ quan trọng. Anh nhận thức được là anh mất nó, và những bất lợi anh phải chịu. Nhưng việc thứ đó trở thành một phần trong đời sống của anh, gẫn với người, với kỉ niệm, và mất thứ đó khiến anh tiếc, anh buồn, thì phải một thời gian sau anh mới nhận ra được. Lúc đó thì đã quá muộn rồi.

- Thế lúc đó anh phải làm sao? – Tôi bật cười, cố hình dung về một thứ cụ thể mà em nhắc tới, nhưng chỉ có màu xám đục trải dài tít tắp.

- Em không biết. Có thể anh chìm trong đó, hoặc là anh lại gạt nó sang một bên, và sống tiếp. Chỉ có trong đầu anh mới biết cái gì đang diễn ra. – Em thờ dãi, lấy máy tính xách tay, bắt đầu loằng ngoằng với đồng dây điện và giấy tờ trong cặp táp màu vàng. Vẻ như em không muốn nói tiếp nữa. Vẻ như em định kéo dài câu chuyện đến điểm quan trọng em muốn tôi phải chú ý, nhưng giữa chừng lại bỏ cuộc. Vẻ như mọi thứ cũng chỉ băng quơ đến thế thôi.

>

Một tuần.

Tối thứ sáu lên bar trên tầng cao nhất của toà nhà trung tâm, tôi nói chuyện với người lạ có đôi mắt đánh rất khéo và những móng tay sơn màu nhũ bạc lấp lánh. Thứ sáu tuần trước, tôi và em đi dự tiệc cưới của người quen chung trên chiếc du thuyền treo đèn đủ các góc trên hồ.

Người lạ cầm cốc Martini, môi đỏ mọng như diễn viên trong tấm poster phim thập kỉ 70.

Em đi ra ngoài uống rất ít, còn ở nhà luôn kết thúc ngày bằng cốc Baileys ngập đá. Môi bao giờ cũng hơi nhợt nhạt.

Người lạ bắt đầu câu chuyện bằng đám đông xung quanh. Hấp dẫn, nhưng hời hợt. Nói là đi uống nhưng ai cũng giữ cái đầu nguội, tỉnh táo và toan tính.

Em chẳng bao giờ phán xét người khác. Em chỉ nói về tôi. Và em. Và mọi giả thuyết của xã hội áp dụng lên cá nhân. Như vợ lấy được bất cứ gì vô hình lửng lơ trong không khí, vẽ thành hình và đặt lên bàn.

Cuộc nói chuyện thành trao đổi những câu nói ẩn ý. Người lạ thì thoảng lấy bàn tay vuốt nhẹ bờ vai, như thói quen nữ tính cô độc. Cánh tay dài và nhỏ. Cô có vừa bỏ ai đi như em không?

Tôi xoay xoay điện thoại, bấm màn hình. Nhận ra hành động bất thường, tôi đành xin số người lạ như phép lịch sự. Trước khi về, cô ghé sát tai tôi, nói về bữa tiệc toàn khách mời đặc biệt tối mai. Tôi cười, quên nghĩ về em trong thoáng chốc.

“Chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu cả.” – Tôi giật mình bởi tiếng nói em vang trong đầu. Em nói lúc nào nhỉ? Là khi bỗng nhiên em xiết tay tôi khi đôi vợ chồng mới cưới đi ngang qua với cốc vang đỏ, hay khi em bỏ đi lên đầu thuyền đầy gió và không người? Hay là khi tôi đang chìm dần vào giấc ngủ lơ mơ say? Đó có đúng là điều em nói không, tôi cũng không rõ nữa. Nhưng chỉ cần thế thôi, tôi cũng có cảm giác như ai đó đang xoắn vặn dây thần kinh, cơ chẳng của cả cơ thể lại, tê buốt. Tôi lao về nhà, quăng mình lên giường. Qua cánh cửa ban công mở, tiếng nhạc jazz của nhà nào đó vang lên, hòa với tiếng tivi lộn nhộn bên dưới. Rồi ling kling ling kling. Tôi định lấy chiếc chuông gió xuống, nhưng không tài nào nhấc nổi người dậy. Chớp mắt. Một giọt nước vỡ ra, chảy xuống má. Mu bàn tay gạt qua, lấp lánh dải nước bé xíu trong đêm. Là tôi đang nhớ em sao?

Sáng tỉnh dậy mệt mỏi, bàn chải đánh răng của em vẫn để đó cả tuần nay, tôi khó chịu vô cớ ném xuống đất. Nhìn chăm chăm một lúc, tôi lại cầm lên, rửa sạch, để vào chỗ cũ.

Tôi làm bữa sáng, nhưng ngay khi cúi xuống lấy gói mì trong ngăn tủ, tôi lại gặp cái cảm giác đấy. Cảm giác em đứng ngay sau, luồn hai cánh tay nhỏ qua hông tôi ôm ngọt ngào. Tôi ngồi bệt xuống, lưng toát mồ hôi. Vậy là em không ở đây nữa. Tôi nhớ lại lần em khóc vì tôi không nói nhớ em, đoạn hội thoại về chậm cảm. Tất cả đều là dấu hiệu báo trước, vì có gì tôi không mấy may nghi ngờ, vì có gì tôi không nhận ra? Hay tôi là người chậm cảm đúng như em nói, đến giờ mới cảm thấy buồn đau vì sự bỏ đi của em, dù nhận thức đã được một tuần. Đến khi người khóc hết cả nước mắt, tôi mới bắt đầu thở dài. Nếu giờ tôi đi tìm em, để xin lỗi và xin em quay về, mọi việc có chắc là không như cũ? Nhưng dù gì, tôi cũng phải đi tìm em đã.

Thế mà tôi không tìm thấy.

Tôi đi đến chỗ tôi và em thường đến, chỗ em thường đến, mọi góc ngách em từng qua, từng chỗ em khen ngon và đẹp. Nhưng chẳng thấy bóng dáng em đâu cả. Tôi cũng không gặp người bạn nào của em, chính xác là tôi cũng không nhớ mặt họ như thế nào nữa. Nhiều lúc tôi khựng lại, nghĩ về em như một bản nhạc violin da diết không có hồi kết. Thi thoảng số của đôi bàn tay lấp lánh nhũ bạc lại hiện lên trong máy, nhưng tôi chẳng buồn nghe. Tôi nhớ ai đó nói tình yêu được quyết định bởi thời điểm. Nếu thời điểm sai thì người đó có phù hợp đến mấy cũng không yêu hay ở bên cạnh nhau được. Nhưng nếu như tôi là người chậm cảm, thì cái gọi là thời điểm đúng sẽ không bao giờ đến. Đi qua toà nhà có những ô cửa kính trưng bày lớn, tôi nhìn vào thấy mình mất màu. Có thể việc tôi đang làm dần trở nên vô nghĩa.

Tôi không tìm em nữa. Sau hơn một tháng, những cơn đau kí ức cũng dần biến mất.

>

- Anh có biết ưu điểm của người chậm cảm là gì không? – Em mặc chiếc váy maxi to, chỉ hở đôi vai trần và bàn chân trắng bé xíu, đứng dựa trong cửa hàng cafe ngoài trời, dưới tán ô đỏ to đùng. Tôi im lặng, lắc đầu.

- Là anh không bao giờ phải chịu nỗi đau cùng lúc với người khác. Có thể anh sẽ cảm thấy sau đó rất lâu, và nỗi đau còn nguyên vẹn không thì em không chắc. – Em cười, hút một hơi nước dài, rồi ngả lưng ra sau.

- Nhưng anh phải chịu đựng một mình. Và đây là điều cô độc nhất anh từng biết. – Tôi cố không nhấn mạnh vào từng chữ. Nói về trải nghiệm cô đơn, đâu phải là một thứ hay gì.

...

- Em đã chờ... – Em đặt chiếc cốc bám đầy hơi nước xuống bàn, mắt nhìn ra đường nắng phía xa.

- Anh đã đi tìm em. – Tôi khẳng định yếu ớt. Sẽ chẳng có nghĩa lý khi nói về công sức mình bỏ ra khi không được thành quả. Một dạng thử thách lòng tin con người.

- Chỉ cần biết thế là được rồi. Em cảm ơn. – Em bật cười, giọng pha chút hài lòng. Tưởng như những đau đớn trước kia chỉ như mảnh bụi bám cửa kính, một trận mưa to là biến mất sạch sẽ. – Em cũng thích cô ấy. Thích cả màu sơn móng tay lấp lánh cô đang dùng nữa.

- Ủ, màu nhũ bạc đấy hợp với cô ấy – Tôi mỉm cười.

Một năm rồi. Thế mà mùa hè chẳng thay đổi gì cả.

>

Written by G.

(Zelda Gin)

...for Vĩnh Khang – who missed everything.